

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. S. Ignatio Loyol[a]e quàm prouidè succurrerit Deus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

ipse cognouit frumentum nostrum. Scit ergo nos indigere; & tanquam pater, non sinit indigere, ad desperationem. Miseretur, ut Pater; iuuat ut Dominus; præuenit, ut Deus.

Narrat è Cyrillo Baronius, An. Seruatoris 513. in Laura, monachis sub Saba degentibus adeò aliquando victui necessaria defuisse, ut ne quidem panis suppeteret Missæ sacrificio peragendo. Is, qui penum ex officio curabat, monuit Sabam, imminere diem Dominicum, neque præsto esse panem, qui posset in Christi corpus consecrari. Nihil ea inopia Sabam turbauit; iussit insuper sacra fidenter & sperari, & apparari. *Est fidelis*, inquit, *qui iubet crastinum manere liberum à sollicitudine, quod attinet ad usum corporis.* Nondum aduenerat Dominicus dies, & ecce adsunt quidam facie incogniti equisones, cum triginta iumentorum onere. Onus autem erat frumentum vinum, oleum, & alia monachis idonea ad alimentum; adeò copiosè congesta, ut Laura capere vix posset. His illatis, anxio monitori suo dixit Sabas: *Quid ais Sacrumne dimitemus ministerium?* Qua voce ita perculit diffidentis animum, ut in genua procumbens exiguæ suæ erga Deum confidentiæ veniam, cum lachrymis, flagitaret. Igitur & tu, Lector, *quid in te stas, & non stas? Projice te in eum; noli metuere, non te subtrahet, ut cadas, aut fame pereas.* Quoties expertus es illius opem, cum non videres, unde iuari posses? Ne igitur imposturum diffidas, quia experientiâ sperare didicisti.

De sanctissimo nostri ordinis Fundatore Ignatio Loiola, in vita eius hæc scribit Ribadeneira. *Atq; in hac firmissima in Deum spe, pecuniæq; desipientia, Ignatij altitudo animi multum excellit. Erat enim voluntate, req; pauperrimus: animo, Deiq; fiducia opulentissimus. Quapropter nullum qui ad institutum nostrum aptus, vocatusq; à Deo videretur, à Societate vnquam exclusit, propter nostrarum rerum tenuitatem. Illudq; frequenter vsurpabat, nos quidem Deo seruamus: ille certissimè reget nos, & nihil nobis deerit. Iactemus cogitatum nostrum in Dominum, & ille nos enutriet. Speremus in Domino, & faciamus bonitatem, & pascemur in diuitijs eius. Et cum quidam non ex externis modo, sed etiam ex domesticis vehementer mirarentur, qua fretus spe, tam multos Ignatius nullis certis redditibus fultus Rome haberet, quibus alendis magne facultates vix sufficerent, idq; familiariter ex ipso quererent: an nescitis (inquit) quantas vires spes in Deum habeat? vel ignoratis, parum illi esse loci, ubi omnia abunde suppetant?*

IX.

Baron. t.6. An. 513. & Cyrill. in vita Sabæ, apud Sur. 5. Decemb. Matth. 6.

S. Augustin. lib. 8. Confess. c. 11.

X.

Petr. Ribadeneira. l. 5. vitæ S. Ignatij. c. 9.

tant? Quae explorata si essent, & manu tenerentur, ubi nostra esset in Deum spes? spes enim quae videtur, non est spes. Nam quod quis videt, non sperat. Atque ita sanè euenit sapissime, ut nostra paupertas ex spe contra spem sustentaretur: cuius rei multa sunt, eaque clarissima exempla, quae si persequi omnia velim, longus nimis sim, pauca tantum subyciam, ex quibus similia intelligantur. Quo tempore bellum inter Paulum IIII. Pont. Max. & Philippum Regem Catholicum gestum est, magna erat in vrbe annona caritas, & domi nostrae rerum omnium penuria: itaque nonnulli ex nostris suadebant Ignatio, ut familiam suam, quae Romae erat, diuideret, & partem nostrorum ad alia collegia, ubi commodius alii possent, amandaret. Ignatius verò, hoc ipso tempore, Antonium Labacum Architectum apprime nobilem atque excellentem, qui filium habebat in Societate, ad se accersiri iubet, cum eo, de solo eligendo ac designando, & duobus Collegijs Romano & Germanico edificandis, agit diligenter, iubet uti formam, exemplarque delineet, rationes sumptuum subducatur, ac rem totam perscribat. Atque hoc facto declarauit Ignatius, illa Dei opera altissimis fixa esse radicibus, & supra eam petram esse fundatam, quae neque imbrium vi, neque fluminum exundatione, & concursu obrui possunt, neque ventorum impetu labefactari. Post exempla subiecta, quae supra retulimus, sic pergit. Quotidiana experientia Ignatius confirmator, & in dies singulari in Deum spe erectior euadebat, cum tot argumentis disceret, se, suorumque illi curae esse: & ubi maiores rerum ad vitam necessariorum angustiae timeri poterant, ibi diuinam prouidentiam largius omnia suppeditare, & benignius sibi praesto esse. Illud praeterea, quod fuit maxime insigne, & Romae nostris omnibus vulgatissimum, addendum puto, Anno salutis nostrae 1555. 16. Septemb. Ioannes Polancus pecuniam ad sumptus collegij Romani necessarios, neque mutuum, neque faeneratitiam, nec ulla alia ratione diligentissime conquisitam inuenerat. Rem ad Ignatium placidissime detulit. Ille verò in cubiculum se abdedit, orationi se dedit. Deum precatus est, ut praesenti subueniret inopia. Post orationem Iacobum Laynem, Christophorum Madridium, ipsum denique Polancum ad se vocat, ipsis, quid a Polanco acceperit, exponit, sequens rem totam Deo commendasse ait, & se quidem neque prophetam esse, neque filium prophetarum, sed tamen pro certo habere, Deum rebus prouidentissime consulturum. Et ad Polancum conuersus: Tu (inquit) Polance, in sex proximos menses Collegij res curato, & illi sumptus necessarios suppeditato, ego te istarum rerum cura postea liberabo. Permirum fuit eo ipso die,

die, qui tamen iam vergebat in occasum, duobus ex locis, ab hominibus nostra inopia, atq; difficultatis ignavis, sponte pecunia missa est, qua ex illis tunc angustijs exire licuit. Profectus sum ego Octobr. mense proximo in Germaniam inferiorem, & mense Martio in sequentis anni 1556. cum sex mensium spatium ab Ignatio definitum, aut effluxisse iam, aut appetere videretur, Romam ad Martinum Olavium scripsi, me ut de rei exitu faceret certiore. Ille verò rescripsit, pridie eius diei, quam à me literas accepisset, magnam pecunia summam, elemosyna nomine, Romam nostris allatam es alienum penè dissolutum, Polancum illa anxia rerum necessariorum cura liberatum, solutiore animo esse, res omnes fluere, & supra opinionem omnium, quàm unquam antea copiosius abundare. Itaq; verba Ignaty reipsa & felicissimo successu adeò esse comprobata, ut ipse maiora miracula non requireret ad habendam fidem Ignatio: sed cœleste tantum lumen, quo illustratus mentis oculis videret, quæ corporeis oculis cernebat. Hæc de S. Ignatio Ribadeneira, complurâque, eodem loco, commemorat illustrissima fiducię eius erga Deum exempla, quæ omnia repetere, prolixum esset. Est in manibus author. Ad alios, & alia propero prodigijs plena & documentis.

Fons quidam perennis miraculorum erat Franciscus de Paula, per quem, & in quo, cum monasteria ædificaret, diuinam suam protectionem illustrissimè Superi ostenderunt. Superant fidem humanam, inquit vitæ illius scriptor, quæ Angelorum haud dubiè ministerio in Paulani conuentus fabrica visa sunt miracula, nihil illis aut frequentius, aut incredibilius, nam onera grauia facili negotio, virtute diuina traherentur & uehebantur frequentissime, & collis vicinus, qui Dormitorio extruendo officiebat, ad nutum sublatus est in alium locum; alius verò qui imminebat, factò crucis signo, medio in aère suspenditur, & verbo eius sistitur, fons solo erumpit ad operarum usum commodiorem. Calx non sine miraculo effossa terra producit. Fornacem frequentius succensam, in qua calx decoquebatur, illisus ingreditur, & egreditur, ut periculo quod ingruerat paupertati tanti viri, sese opponeret innocentia & sanctimonia. In huius porrò miraculi, quod vulgatissimum est, monumentum, eò loci visitur sacellam, illincq; tellus educitur, è qua vasa opere sigulino composita per vniuersum orbem deferuntur, ad febrium aliorumq; morborum presentissimam medelam. Nec vno, aut altero tantum exemplo compertum habemus ignis erga Francisci castimoniam obsequia. Nam titiones extinctos accendit,

XI.

Franciscus
Victor. in vi
ta & mirac
S. Francisci.
à Paula. c. 6.
lib. 1.